

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμ. ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' —τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 24 Μαΐου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 24

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

— Οὐχί! ἔχαμεν ὅν αὐτῆς κ' ἐτένιωσε τὰ χέρια. Ἐπειτα ἄρπαξε τὸ μπαστούνι του καὶ τὸ μετεχειρίσθη τόνον καλά, ὥστε μετ' ὀλίγον δύο ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἐξαπλώθησαν κάτω ἐτοιμοθάνατοι.

Ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Βιλλιέρ δὲν ἔμεινεν ἄργος...

Δυστυχῶς διὰ τοὺς Εὐρωπαίους, οἱ μαῦροι εἶδαν γρήγορα ὅτι ἦσαν ὀλίγοι. Ἐκαμαν συμβούλιον, ἔκραξαν τοὺς φυγάδας καὶ συσσωματωμένοι ἐπανήλθον νὰ ἐπιτεθοῦν.

Σημὰ ὁ ἓνας εἰς τὸν ἄλλον, μετὰ τὴν μάχην εἰς τὸν κορμὸν ἑνὸς πελωρίου δένδρου, ὑπερσπίζοντες μετὰ τὰ σώματά των τὸ ναυτοπούλο, τὸ ὅποιον ἐστέκετο ἀπὸ πῖσι, ὁ κ. Βιλλιέρ, ὁ ἰατρός καὶ οἱ δύο ναῦται, μετὰ τὰ μαχαίρια εἰς τὸ στόμα, ἐξαναγέμισαν τὰ ὅπλα των καὶ ὠρμήθησαν νὰ πληρώσουν ἀκριβὰ τὴν ζωὴν των.

Ἐξαφνα, δύο τρεῖς μαρρόνοι κατέφθασαν τρέχοντες ἀπὸ τὸ δάσος.

— Οἱ ἄσπροι! ἐφώναξαν οἱ ἄσπροι ἐπλάκωσαν! φευγί!

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὅλοι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν. Μέσα ἀπὸ τὰ πικνὰ δένδρα, ἠκούσθησαν πυροβολισμοί.

Οἱ λευκοί, οἱ ὅποιοι εἶχαν φθάσῃ πραγματικῶς, μαζί με καμμιὰ δωδεκαρία πιστοὺς μαῦρους, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ ἴδιου τοῦ κυρίου Χόφεν, ὤρμησαν κατόπι τῶν φυγάδων.

— Ἀνδρῖκε! Ἀνδρῖκάκη μου! ἐφώναζεν ὁ Τζανῆς, ζητῶν παντοῦ τὸν μικρὸν του προστατευόμενον· ποῦ εἶσαι Ἀνδρῖκε;

— Τζανῆ! ἐδῶ εἶμαι! ἀπεκρίθη τὸ ναυτοπούλο, κ' ἔπεσεν εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φίλου του.

Ὁ Τζανῆς τὸν ἐσώκωσε καὶ

τὸν ἀγκάλιασε τόσο δυνατὰ, ὥστε τὸν ἔκαμε νὰ φωνάξῃ:

— Μὴ τόσο δυνατὰ! μετὰ σφίγγεις πολὺ, Τζανῆ.

— Κύτταξε μὴ μοῦ τὸν σπᾶσῃς, ἀνέκραξεν ὁ Φλατάκ. Ἄν βρίσκουμι ἀκόμη στὸν κόσμο, σ' αὐτὸ τὸ μούτσο τὸ χρεωστῶ, καὶ δὲν θέλω νὰ μοῦ τὸν παίρῃς κανεὶς... ἂ!

— Αὐτὸς μας ἔφερεν ἐδῶ, προτέθεσεν ὁ ἰατρός. Ἄν ἐφθάσαμε μετὰ τὸν καιρὸ, γιὰ νὰ σώσουμε τὸν κ. Βιλλιέρ καὶ τὸν Φλατάκ, εἰς τὴν ἀνδρεία τοῦ κυρὸ Ἀνδρῖκου τὸ χρεωστᾶμε.

Ἀλλ' ὁ Ἀνδρῖκος δὲν ἤμπροῦς

νὰ ποικριθῇ εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκώμια... Τὸ δυστυχισμένον παιδί, τακισμένον, πληγωμένον, δὲν ἤμπορούσε νὰ σταθῇ ἀπὸ τὴν κούρασιν, τὴν νύσταν καὶ τὴν πῆναν.

Μετὰ μισόκλειστα μάτια, ἔφαγεν ὀλίγη γαλέττα καὶ ἤπιεν ἓνα ποτήρι νερό, ἀνακατεμένο μετὰ ροῦμι, πού του ἔδωκεν ὁ Τζανῆς. Ἐπειτα ἔπεσε κάτω, ἀπλώσε τὰ χέρια, ἀκούμβησε τὸ κεφάλι του, καὶ ἀπεκοιμήθη, μετὰ ὅλον τὸν γύρω του θόρυβον καὶ τὰς θυμίας.

Εἰς τὸ ἀναμεταξύ, οἱ στρατιῶται τοῦ κ. Χόφεν ἐκυνηγούσαν τοὺς μαῦρους μαρρόνους. Κ' ἔπιασαν ἐπτά.

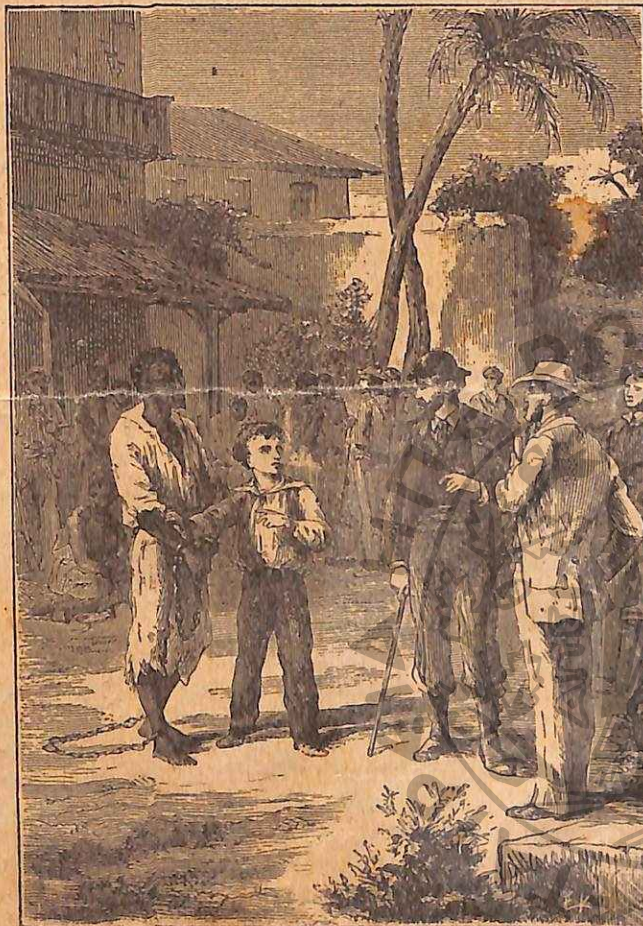
Μαζὶ μετὰ αὐτοὺς, ἦτο καὶ ὁ Μοραμπέ. Τοὺς ἁλυσόδεσαν γερὰ, καὶ ἀφοῦ ἐκάθησαν ὀλίγας ὥρας διὰ νὰ παυθοῦν, ἐξεκίνησαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Μπουένα Βίσταν.

Ὁ Νορξέκ, ὁ Τζανῆς καὶ ὁ Φλατάκ ἐφιλονίκησαν ποῖος θὰ ἐσέκρινε τὸν Ἀνδρῖκον, ὁ ὅποιος ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμάται.

— Ἀκουσε καὶ δὲν ἔλεγον ὅτι ἐκούραζοντο περισσότερο ἀρχαλῆσαν ἄλογο, εἶπεν ὁ Νορξέκ. Ὅστε, καμετέ μου τὴ χάρι... γιὰ νὰ μὴ σας σφάζω ὅλους! Ὁ Ἀνδρῖκος εἶνε συνειθισμένος στὴ μάχην μου κ' ἐγὼ θὰ τὸν σηκώσω... Ὁπλὰ!

Καὶ τὸ κοιμισμένον ναυτοπούλο εὐρεθὲν πάλιν καθισμένον καθάλακτα εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ναύτου.

Χάρης εἰς τοὺς μαῦρους, ποὺ συνώδευαν τὸν κ. Χόφεν, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Μπουένα Βίσταν κατ' εὐθείαν, χωρὶς νὰ κάμουν τὸν γύρον τοῦ ποταμοῦ. Καθ' ἑξῆς, ὁ κ. Χόφεν διηγῆθη εἰς τοὺς ξένους, ὅτι μόλις ἐ-

«Ὁ ἄλσος, εἰς τὸν ὅποιον ὁρῶμεν τὴν ζωὴν.» (Σελ. 162. σ. α.)

λαβε τὰς πληροφορίες πού του έστειλεν ὁ κ. Γκωτιέ, ἐμάντευσεν πού εὐρίσκειτο τὸ λημέρι τῶν μαύρων. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐσχέθη νὰ τοὺς πολιορκήσῃ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐφθασεν ἀκρίβως τὴν στιγμήν πού ἐκινδύνευαν οἱ λευκοί, ἤναγκάσθη νὰ ἐφορμήσῃ ἀμέσως.

Ὁ Ἀνδρῆκος δὲν ἤκουσεν οὕτε λέξιν ἀπὸ αὐτά. Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ σπίτι, τὸν ἔρριψαν εἰς ἓνα κρεβάτι. Κ' ἐκεῖ ἐκοιμήθη ὥς τὸ πρωῒ.

Ὅταν ἐξύπνησεν, εἶδεν ὅτι ὅλοι ἦσαν μαζεμένοι εἰς τὴν αὐλὴν. Κ' ἔτρεξε νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει.

Δούλοι, ὠπλισμένοι ὥς τὰ δόντια, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἑνὸς λευκοῦ καὶ ἑνὸς μιγάδος, ἤτοιμάζοντο νὰ μεταφέρουν εἰς τὴν πλησιέστεραν πόλιν τοὺς συλληφθέντας μαρρόνους.

— Τοὺς κακόμοιρους! ἐπιθύρουν ὁ Ἀνδρῆκος.

Κ' ἔκαμε νὰ φύγῃ, περίλυπος, ὅταν παρετήρησεν ὅτι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀλυσοδεμένους μαύρους, τοῦ ἔκαμνε νεύματα, — ὅσα τοῦ ἐπέτρεπαν τὰ δεσμά του, — νὰ πλησιάσῃ. Ὁ Ἀνδρῆκος ἐπλησίασε κ' ἐγνώρισε τὸν Μοραμπέ.

Τὸ ναυτόπουλο ρίπτεται διαμιάς εἰς τὸν λαίμῳ τοῦ αἰχμαλώτου. . . Δίδονται ἐξηγήσεις, καὶ λύονται τὰ δεσμά τοῦ Μοραμπέ.

— Δὲν εἰμποῦ νὰ φύσω νὰ τιμωρηθῶ ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλομαι τὴν ζωὴν, εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ. Πῶς θὰ κάμωμεν διὰ νὰ τὸν σώσωμεν, κύριε Χόφεν;

Ὁ κ. Χόφεν τὸν ἐπῆρε κατὰ μέρος καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐνὰς μόνον τρόπος ὑπάρχει: νὰ γορασθῇ ὁ Μοραμπέ ἀπὸ τὸν κύριόν του.

— Ὡ, ναί! ἐφώναξεν ὁ Ἀνδρῆκος.

— Δυστυχῶς φοβοῦμαι, μήπως ὁ σενιὸρ Φαραῶ δὲν θελήσῃ νὰ πωλήσῃ αὐτὸν τὸν δούλον.

— Ἄν του δώσωμεν τὰ διπλά ἀπ' ὅ, τι ἀξίζει;

— Ὁ σενιὸρ Φαραῶ εἶνε ἐκδικητικὸς· θὰ προτιμήσῃ νὰ ἐκδικηθῇ.

— Θὰ ἰδοῦμε, εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ.

Πρὸς τὸ παρόν, κάμετε τρόπον νὰ σὰς τον ἀφίσουν ἐδῶ. Ἀναλαμβάνω νὰ τον πάρω μαζί μου εἰς τὸ Ρίον Ἰανέιρον.

Κ' ἐκεῖ πλέον βλέπομεν τί θὰ γίνη.

Με ὀλίγα μιλίε (°), τὰ ὁποῖα ἐμοιράσθησαν εἰς τοὺς ἀρχηγούς τοῦ ἀποσπάσματος, ἢ ὑπόθεσις ἐτελείωσεν.

Ἐκλείσαν τὸν Μοραμπέ εἰς ἓν δωμάτιον, τοῦ ἔδωσαν νὰ φάγῃ, τὸν ἐπεριποιήθησαν. Ἐπειτα ἀνεχώρησε καὶ αὐτὸς με τὸς προστασίας του διὰ τὸ Ρίον Ἰανέιρον, ὅπου οἱ ταξιδιωτὰς μας ἐφθασαν αἰσίως, ἀλλὰ ἰσχυροὶ καὶ μαυρι-

(°) Τὸ ρεῦ εἶνε ἡ νομισματικὴ μονὰς τῆς Βραζιλίας. Χίλια ρεῖ (μυλιέ) κάμουν ἐπάνω κάτω δύομισυ φράγκα.

σμένοι ἀπὸ τὸν ἥλιον τῆς Βραζιλίας. Ὁ σενιὸρ Φαραῶ δὲν ἤθελε κατ' οὐδὲν τρόπον νὰ πωλήσῃ τὸν δούλον του. Ἐννοοῦσε νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον.

Εὐτυχῶς διὰ τὸν μαύρον, ἡ Θεῖα Πρόνοια ἀνέλαβε νὰ τιμωρήσῃ αὐτὴν μερὸν τὸν Βραζιλιανὸν διὰ τὴν σκληρότητά του. Τὸ ἄλογόν του, τὸ ὁποῖον πολὺ ἐκακομεταχειρίζετο, ἀρηνίασε καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς ἓνα κρημνόν.

Τότε οἱ κληρονόμοι τοῦ ἐδέχθησαν νὰ παραχωρήσουν τὸν Μοραμπέ καὶ τὴν οἰκογενειάν του, ἀντὶ τῆς μεγάλης τιμῆς πού προσέφερον ὁ κ. Βιλλιέρ.

Ποτὲ ὁ Ἀνδρῆκος δὲν ἐδοκίμασε μεγαλύτεραν εὐτυχίαν, παρὰ τὴν ἡμέραν πού ἤλθεν ὁ μαύρος, ἐλεύθερος πλέον, νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν μικρόν του προστατήν καὶ τὸν κ. Βιλλιέρ.

« Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ τὴν μητέρα πού σ' ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον! » ἐφώναξεν ὁ Μοραμπέ με δακρυσμένα μάτια.

Τῆς ἀγαθοεργίας τοῦ κ. Ἐπιθεωρητοῦ δὲν ἠθέλησε νὰ μείνῃ ἀμέτοχον καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ Ζά ν - Μ π ἄ ρ τ. Ἀμέσως ἔκαμαν ἔρανον ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας τοῦ μαύρου. Ἐπειδὴ οἱ ναυτικοὶ εἶνε γενναῖοι, ἀπὸ τὸν ἔρανον αὐτὸν ἐμαζεύθησαν 70 μυλιέ, δηλαδὴ 168 περίπου φράγκα. Ὁ κ. Βιλλιέρ προσέθεσεν ἄλλα 200.

Με αὐτὰ τὰ χρήματα, ὁ Μοραμπέ, ἐξυπνος καὶ δραστήριος περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους μαύρους, ἔκαμνε ἓνα μικρὸν ἐμπόριον καρπῶν. Ἀργότερα ἔμαθαν ὅτι εἶχεν εὐδοκίμησιν, καὶ ὅτι ἐξουθεν εὐτυχῆς με τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Τὸ ἀκρωτήριο Χόρν. — Βαλπαράϊζον. Ἡ οἰκογένεια Μοράνδον. — Τυφοειδὴς πυρετός. — Ἀρρώστιας τῆς Μαρούσας. — Ἐπιστολή.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ κ. Βιλλιέρ καὶ τῶν συντρόφων του εἰς τὸ Ρίον Ἰανέιρον, ὁ Ζά ν - Μ π ἄ ρ τ ἔκαμε πανιά διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξεῖδι.

Δὲν θὰ σταθῶμεν μαζί του εἰς ὅλες τὰς σκῆλας (σταθμούς) πού ἔκαμνε εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Βραζιλίας. Ἐπρόκειτο περὶ ἐμπορικῶν υποθέσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν κανὲν ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς νεαρούς μας ἀναγνώστους. Ἀς εἰπώμεν μόνον ὅτι, μετὰ τρεῖς μῆνας, ὁ Ζά ν - Μ π ἄ ρ τ, ταξιδεύων διὰ τὸ Βαλπαράϊζον, ἐτοιμάζετο νὰ περάσῃ τὸ ἐπικίνδυνον ἀκρωτήριο Χόρν.

Τὸ ἀκρωτήριο αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν νοτιωτέραν ἄκρην τῆς Ἀμερικῆς, ὀφείλει τὸν ὄνομά του εἰς τὸν Γουλιέλμον Σούτεν, ὁ ὁποῖος τὸ ἀνεκά-

λυψε τῷ 1816 καὶ τοῦ ἔδωκε τὸν ὄνομα τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος του.

Ἡ θάλασσα εἶνε πάντα τρικυμιώδης εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ τὰ ναυάγια συχνά.

Μόλις ἐβγήκεν ἀπὸ τὸν πορθμὸν Λεμαίρ, ὁ ὁποῖος χωρίζει τὴν Γῆν τοῦ Πυρὸς ἀπὸ τὰς νήσους Στάτενλάνδ, ὁ Ζά ν - Μ π ἄ ρ τ ὑπέστη θυσίαν τρομεράν· ἤναγκάσθησαν νὰ βάλλουν μὲ δέες, δηλαδὴ νὰ μικρύνουν τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ἰστιῶν με κάτι σχοινάκια πού ἔχουν ἐπίτηδες ραμμένα εἰς τὰ πανιά, καὶ τὰ δένουν τὸ ἓνα με τὸ ἄλλο. Μία ἀντένα (κεραία) ἔσπασεν ἀπὸ δυνατὸν φύσημα, καὶ τὰ κομμάτια ἐπλήγωσαν ἀρκετὰ βραχέα δύο ναύτας. Βουὰ ἀπὸ νερὸν ἐχύνοντο ἄφριζοντα κατὰ τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζες κάθε στιγμήν ὅτι θὰ το καταπιού. Μόλις καὶ μετὰ βίας, μέσα εἰς τὸν θόρυβον ἐκεῖνον, ἠκούοντο αἱ διαταγαὶ τοῦ πλοίαρχου.

Ἐπιτέλους, μετ' ὀλίγας ὥρας, ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀνέμου ὠλιγόστευσε καὶ ἠμπόρεσαν νὰ πλώσουν πάλι τὰ πανιά. Ἀλλὰ ἡ θάλασσα ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε τρικυμιώδης καὶ τὸ πλοῖον ἐπροχωροῦσε με ἀγῶνα μεγάλῳ. Οἱ ναῦται δὲν ἐστέκοντο οὔτε στιγμήν, μόλις ἐπρόφθαιναν νὰ τρώγουν, καὶ δὲν ἐκοιμῶντο οὔτε ἡμέραν οὔτε νύκτα.

Με ὅλας τὰς θυσίας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔπαυαν καθημερινῶς, ὁ Ζά ν - Μ π ἄ ρ τ κατάρθωσε νὰ κάμψῃ τὸ ἀκρωτήριο Χόρν, τοῦ ὁποῖου ἡ γυμνὴ ἄκρα ὑψόβετο 200 περίπου μέτρα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκεῖνην, οἱ ταξιδιωτὰς μας ἄφισαν τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν κ' ἐμβῆκαν εἰς τὸν Εἰρηνικόν.

Ὁ Ἀνδρῆκος ἔδειξε μεγάλην γενναίότητα τὰς ἡμέρας τοῦ κινδύνου. Ἡ ψυχραιμία του προσπάντων ἔκαμνε ἐντύπωσιν, διότι ἦτο ἀνωτέρα τῆς ἡλικίας του. Καὶ μολοντί δὲν ἔκαμνε καμμίαν ἐπίδειξιν ζήλου καὶ ἀνδρείας, ὁ πλοίαρχος παρετήρησε τὴν διαγωγήν του, πρὶν νὰ τοῦ τὴν ὑποδείξῃ μάλιστα ὁ κ. Βιλλιέρ.

— Δὲν εἶνε ναύτης τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, εἶπε πρὸς τὸν Ἐπιθεωρητήν. Πολλὴ δουλειὰ καὶ λίγα λόγια. Ἄν τὸ παιδί αὐτὸ μποροῦσε νὰ μείνῃ κανένα δυὸ χρόνια στὴ στερεὰ καὶ νὰ μελετήσῃ μαθηματικά, θὰ εἴνετο πλοίαρχος καλός.

— Καὶ ὁ Βερνάρδος ἐπίσης τὸ εἶπεν, εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ.

— Ναί, οὕτε ἡ γενναιότης οὔτε ἡ ἐξυπνάδα τοῦ λείπουν· δυστυχῶς αὐτὰ δὲν ἄρκοῦν. Εἶνε ψεύτης, παρήκρος καὶ ὀκνηρός. Τὰ ἐλαττώματα αὐτὰ χαντακώνουν τὰ προτερήματά του. Ἄν καὶ ἐξυπνότερος ἀπὸ τὸν Ἀνδρῆκος, νὰ ἰδῇτε ὅτι θὰ εὐδοκίμησιν εἰς τὸν κόσμον ὀλιγώτερον ἀπὸ αὐτόν.

Ὁ ναύτης, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο ψηλὰ εἰς τὴν κόψαν διὰ νὰ βλέπῃ μακρὰ, διέκοψε τὸν πλοίαρχον, ἀναγγέλων ὅτι ἐφάνη τὸ Βαλπαράϊζον.

Ἐλευσινὴ ἡ θεὰ αὐτῆς τῆς πόλεως, ἡ ὁποία ἐντοσούτῳ ἐκατοικεῖτο τότε ἀπὸ 40.000 ψυχάς. Ἀνῆκει εἰς τὴν Χιλήν, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα εἶνε τὸ Σαντιάγον. Τὰ σπίτια, κατὰ τὸν ἰταλικὸν τρόπον κτισμένα, εἶνε ὠραῖα στολισμένα ἀπὸ μέσα· ἀλλὰ τὰ σύννεφα τῆς σκόνης, πού σηκώνονται ἀπὸ τὸν δρόμον με τὸ παρχμικρὸν φύσημα ἀέρος, καταστρέφουν τὰ πάντα καὶ βλέπουν πολὺ τὴν ὑγείαν τῶν κατοίκων.

Ὅπως ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, οἱ Χιλιανοὶ εἶνε ἱππεῖς λαοί. Τὸ ἐθνικὸν ἐνδυμα εἶνε τὸ π ο ὐ ν κ ο, ἓνα μεγάλο κομμάτι ὑφάσματος, εἰς τὴν μέσην τοῦ ὁποῖου κάμνουν μίαν τρύπαν. διὰ νὰ περνᾷ τὸ κεφάλι.

Τὸ ἐμπόριον τῆς πόλεως αὐτῆς ἐνεργεῖται κυρίως με τὴν Λίμαν, τὰ δε εἶδη τοῦ εἶνε πολὺτιμα μέταλλα, χρυσός, ἀργυρός, πλατίνη. Ἡ Χιλή ἐξάγει ἐπίσης βώδια, πρόβατα καὶ σιτηρὰ.

Ἐπειδὴ τίποτε ἐξαιρετικὸν δὲν συνέβη κατὰ τὴν διαμονὴν τοῦ Ζά ν Μ π ἄ ρ τ εἰς τὸν λιμένα τοῦ Βαλπαράϊζου, δὲν θὰ σταματήσωμεν οὔτε ἐδῶ.

Ἀς ἀφίσωμεν τὸν κύριον Ταγκὺ καὶ τὸ πλήρωμά του, καὶ ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἀνδρείκου, τὴν ὁποῖαν ἔχομεν νὰ ἴδωμεν πάλιν καίρον.

Ἡ Μαριάννα ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐργάζεται με τὴν ἰδίαν ἀφοσίωσιν, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ νηλεῶς ἐντελῶς τὰς δυσχερείας τῆς τὴν λύπη διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός τῆς τὴν ἡσθάνετο τὸσον ζωηρά, ὅσον καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν. Δὲν τὴν εὐχαριστοῦσε πλέον τίποτε· ἡ μόνη τῆς παρηγορία ἦτο νὰ γλαχλιάξῃ τὰ δυὸ τῆς κοριτσάκια καὶ νὰ διαβάξῃ τὰ γράμματα τοῦ Ἀνδρείκου τῆς.

[Ἐπεται συνέχεια] ΦΟΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Alfred de Bréhal.]

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Μὴ τρώγετε ποτὲ ὀπώρας καὶ ὠμά λαχανικά, χωρὶς νὰ τὰ πλύνετε καλὰ προηγουμένως με καθαρόν ὕδωρ.

★

Μὴ ξεσκονίζεσθε ποτὲ τὰ ἐνδύματά σας ἐντὸς τοῦ δωματίου, διότι τοιοῦτοτρόπως καθαρίζονται μὲν τὰ ἐνδύματα σκονίζονται δὲ οἱ πνεύμονές σας.

★

Μὴν ἀγρυπνῆτε συχνὰ ἄνευ ἀνάγκης· καὶ μίαν ὥραν ὕπνου ἀφαιρεῖται ἀπὸ τῶν τακτικῶν ὥρων, εἶνε ἐπιζήμιος διὰ τὴν εὐεξίαν τοῦ σώματος καὶ τοῦ νοῦ.

Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ἱγυείας».

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ὅταν τοὺς ἀφίνουν καίρον αἱ προετοιμασίαι, καθέννας γυμνάζεται νὰ ἐκτελῇ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βαθμοῦ του. Ἡ

«Καθένας γυμνάζεται.»

δεσποινὶς Κική, παραδείγματος χάριν, σὰν Ναυαρχίνα πού εἶνε, ὠπλισμένη μ' ἓνα μακρὸ τηλεσκόπιον (πού το ἔκαμε μόνη τῆς, με χαρτὶ στρημένο καὶ ραμμένο,) γυμνάζεται νὰ κυττάξῃ μακρὰ καὶ νὰ προλέγῃ, κατὰ τὰ σύννεφα καὶ τὸν ἀνεμο, τί καιρὸ θὰ κάμῃ. Ὁ κύριος Γιαννάκης κάθετα καὶ κωπηλατεῖ με δύο σκουπόξυλα, γιὰ νὰ γυμνασθῇ εἰς τὸν χειρισμὸν τῶν κουπιῶν. Ἀμα κουρασθῇ, βυθίζεται εἰς τὴν μελέτην τοῦ Χάρτου. Δὲν πρόκειται, βλέπετε, νὰ πᾶνε ὅπου τοὺς βγάλλῃ ἡ ἄκρη. Ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης ἐννοεῖ νὰ ταξιδεύσῃ μεθοδικῶς, καὶ νὰ καταστρώσῃ ἀπὸ προτῆτερὰ τὸ σχέδιον τοῦ μεγάλου ταξιδίου.

Ἀλλὰ καὶ ὁ κηλὸς Μπέμπης γυμνάζεται νὰ σκαρφιάλῃ εἰς τοὺς κορμούς τῶν δένδρων. Ὁ στρατηγὸς τῶν μούτσων πρέπει βέβαια νὰ ξεύρῃ νάνεβαινῇ στὸ κατάρτι. Ἀλλὰ τί δύσκολον πού εἶνε! Ἡ κοιλίτσα τοῦ κυρίου Μπέμπης εἶνε κάπως φουσκωμένη, τὰ ποδαράκια του δὲν εἶνε ἀρκετὰ μακρὰ, καὶ βαρύνει πολὺ ἀπὸ πίσω ὁ κύριος Μπέμπης. . . Βλέπει καὶ παθαίνει νὰ σκαρφιάλῃ μοναχός του. Ἀς εἶνε ὅμως τὰ δένδρα εἶνε δύσκολα, τὸ κατάρτι θὰ εἶνε εὐκολώτερον· γιατί ὄχι;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

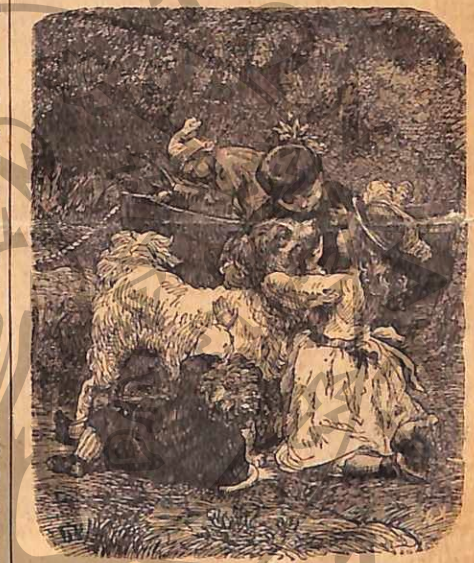
Αἱ προετοιμασίαι ἐτελείωσαν. Ἡ ναυαρχίνα Κική ἔκαμε γενικὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ στόλου, καὶ ἔμεινε κατευχαριστημένη. Ὅλα εἶνε τακτικά, εἰς τὴν θέσιν τοὺς. . . Μπα! γιατί ὁ κύριος Γιαννάκης κυττᾷ τὸ κεφάλι του;

— Τί ἔπαθες; ἐρωτᾷ ἡ Ναυαρχίνα.

— Ἐπαθα. . . πού ὀλίγο ἔλειψε νὰ ξεχάσωμεν τὸ σπουδαιότερον, ἀπάντᾷ ὁ κύριος Γιαννάκης. Βέβαια δὲν πρέπει νὰ φέισουμε ἐδῶ τὸ Λουλοῦ, τὸν καλὸ, τὸν πιστὸ μας Λουλοῦ, πού εἰμπορεῖ, εἰς τοὺς ἀγρίους τόπους, εἰς τὰ παρθένα δάση, νὰ μᾶς φανῇ τόσο χρήσιμος. Ὅταν εἶνε κανένας κίνδυνος, αὐτὸς θὰ μᾶς εἰδοποιῇ. Δὲν φοβᾶται τίποτε, οὔτε γάτες, οὔτε νυφίτσες. Δὲν θὰ φοβηθῇ λοιπὸν οὔτε λεοντάρια, οὔτε τίγρεις, οὔτε φεῖδια. Τί πολὺτιμος σύντροφος καὶ βοηθὸς ἓνας τέτοιος σκύλος!

— Τὸν καίμενο τὸ Λουλοῦ! φωνάζει ἡ Κική, ἰακρυσμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησίν της· ἀλήθεια· θὰ ἐλυπεῖτο πολὺ ἂν τὸν ἀφίναμεν ἐδῶ.

Ὁ Λουλοῦ εἶνε κατευχαριστημένος, καὶ δείχνει ὅτι εἰμποροῦν νὰ βασισθῶν ἐπάνω του. Καὶ τὸν πιάνει ἓνας ἐνθουσιασμός! Τοὺς φιλεῖ ὅλους, καὶ κόμνει τόσες χαρὰς τοῦ κυρίου Μπέμπης, ὥστε ἐπιτέλους τὸν ρίχνει κάτω. Ὁ κύριος Μπέμπης, ὁ ὁποῖος

«Τὸν καίμενο τὸ Λουλοῦ!»

ἔπεσε στὰ μαλακά, ἐπάνω στὸ χορτάρι, δὲν θυμῶνει. Ἀπειναντίας γελᾷ, τὸσον πολὺ, ὥστε ὁ Παυλὴς ἀναγκάζεται νὰ τὸν δώσῃ χέρι· γιὰ νὰ σηκωθῇ.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ Κ' ΕΝΟΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΥ

Δίκ ητο ο εὐτυχέστερος τῶν σκύλων, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε τὴν εὐτυχίαν του! Ἐκοιμάτο ἐπάνω εἰς μαλακώτατον μαξιλάρι, εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας του· κάθε ἔξυπνοῦσαν, εὗρισκεν ἕνα πιάτο μὲ ζεστὴν σούπαν τῆς ὀρεξέως του, ἀπὸ ἄφθονον πάχος καὶ ἀπὸ κόκκαλα ὀρνιθίων. Τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου τὰ φιλοδωρήματα δὲν του ἐλείπαν. Καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἦτο ἐλεύθερος νὰ περνᾷ τὸν καιρὸν τοῦ ὅπως τοῦ ἐκάπιζε, — καὶ μόνον ποῦ δὲν ἐκάλυψε...

Πόσοι ἄνθρωποι θὰ ἐξήλυναν τὴν τύχην του! Νὰ καλοτρώγῃ, νὰ καλοκοιμᾶται, νὰ τριγυρίζῃ ἐλεύθερος παντοῦ, νὰ χαίδεται ἀπὸ τὴν μικρὰν του κυρίαν, τὴν δεσποινίδα Ἑλένην, ἡ ὁποία τὸν ὑπερηγάπα, — καὶ τί ἄλλο ἠθέληεν! Ἐπαχύνετο ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐλάμβανεν ὕψος περιφρονητικὸν ὡς ἀπάντοῦσε σκύλους ἰσχνούς.

Διότι ὁ Δίκ εἶχε γίνῃ ἐγωῖστίς· δὲν ἐλυπεῖτο διόλου τοὺς πτωχοὺς σκύλους, τοὺς ἀστέγους, οἱ ὅποιοι τὴν νύκτα, βρεγμένοι καὶ πεινασμένοι, ἐτρύπωναν ὅπου εὗρισκαν θύραν ἀνοικτήν, καὶ ἐστέκοντο ἕως νὰ τοὺς διώξῃ ὁ θυρωρὸς. Εἶχε κακοσυνειθισθῇ μὲ τὰ πολλὰ χάδια τῆς κυρίας του, καὶ μάλιστα, — πρέπει νὰ το ἐμολογήσωμεν, — δὲν τὴν ἦτο πάντοτε εὐγνώμων. Ἐμουρμούριζε συχνὰ χωρὶς λόγον, ἐζητοῦσε πρὸς πολλὴν ζάχαριν, ἀνοίγε τὰ δουλάπια μὲ τὸ πόδι του, καὶ ὅτι εὗρισκε τὸ κατεβρόχθιζεν ἀσυνειδήτως. Μήπως δὲν ἦτο τὸ μοναχικὸν ζῶον τοῦ σπιτιοῦ; Τὸ μόνον... ἐπισήμως ἐγκατεστημένον τοῦλάχιστον, καὶ ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀφοῦ τὸν ὀνόμαζον εὗρισκεν γραμμένον εἰς τὰ βιβλία τῆς Ἐφορείας, καὶ ἐπλήρωνε — ἢ μᾶλλον ἐπλήρωναν δι' αὐτόν, — φόρον;

Ὅσακις ἡ κυρία του ἐταξίδευε, τὴν συνώδεε πάντοτε, καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην μάλιστα τοῦ ἐδγαζαν καὶ εἰσιτήριον, διότι ἐκεῖ τὰ ζῶα δὲν ταξιδεύουν δωρεάν. Ἐμποροῦσε λοιπὸν νὰ καυχᾶται ὅτι ἦτο τὸ μόνον ζῶον τοῦ σπιτιοῦ, διότι οἱ μὲν γάτες τῆς γειτονείας, αἱ ὁποῖαι διενικτέρευαν εἰς τὴν στέγην, ἦσαν ἀσήμαντα ὑποκείμενα, οἱ δὲ ποντικοὶ τῆς

σοφίτας καὶ τοῦ ὑπογείου, λαθραῖοι ἐνοικοὶ, τοὺς ὁποίους δὲν ἐδίδεκε κανεὶς. Καὶ εἰς τὸν παραμικρότερον κρότον τῶν βημάτων του, ὅλα αὐτὰ τὰ δυστυχῆ ζῶα δὲν ἐτρέποντο εἰς φυγὴν, ὡς ἐνώπιον ἐχθροῦ φοβεροῦ;

Ὁ Δίκ λοιπὸν ἦτο ὁ εὐτυχέστερος τῶν σκύλων, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε τὴν εὐτυχίαν του!

Φαίνεται, ὅτι ὅταν ἡ εὐτυχία μᾶς κάμνῃ ἐγωῖστίς καὶ ἀναλγῆτος, τότε ἡ Τύχη μᾶς πλήττει σκληρότερα, ἢ ὅπως οἱ θεοὶ καὶ οἱ σκύλοι ἐπίσης, δὲν εἰμποροῦν νὰ εἶνε βέβαιοι ὅτι θὰ χαίρουν αἰωνίως τὴν εὐνοίαν της.

Ὁ Δίκ εἶχε ἀνατροφὴν σκύλου· ἦκουε τὸν ὀνόματός του καὶ ἤξευρε νὰ στέκεται σ' οὐρανόν. Ἄν ἤξευρε καὶ γράμματα, θὰ ἤμποροῦσε νὰ διαβάσῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ Κροίσου τῆς Λυδίας ἢ τοῦ Περικράτους τῆς Σάρου, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τὴν μεγαλητέραν εὐδαιμονίαν ἐδυθίσθησαν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθλιότητα. Φεῦ! τὸ ἴδιον ἐπέπρωτο νὰ πάθῃ καὶ ὁ εὐδαίμων Δίκ.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἐκοιμάτο ἡσύχως, κατὰ τὸ σῆμα, εἰς μίαν γωνίαν τῆς τραπεζαρίας, ἀφύπνισθη ἀποτόμως ἀπὸ ὀξείαν κραυγὴν, ἡ ὁποία τὸν ἔκαμε νὰ νηπυθῇ. Ἐτενώθη, ἀνεκάθησε, καὶ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς του μὲ φόβον, μὲ δυσπιστίαν, ἐκύτταξεν...

Εἰς τὸ πάτωμα, ὀλίγα βήματα μακρὰν του, ἐστέκετο ἕνα μεγάλο πουλὶ μὲ πράσινον πτέρωμα, μὲ κομψὸν λοφίον εἰς τὸ κεφάλι, μὲ ῥάμφος κόκκινον καὶ μὲ ὕψος προπετιές.

Ἦτο παπαγάλος.

Ὁ Δίκ δὲν εἶχεν ἰδῆ ποτὲ τὸ παπαγάλον, ἀλλ' ἄμεσως ἐνόησεν ὅτι τὸ πουλὶ αὐτό, ὅτι καὶ ἂν ἦτο, εἶχεν εἰσαχθῇ εἰς τὴν οἰκίαν μὲ τὴν ἄδειαν τῆς κυρίας του. Καὶ πραγματικῶς, μήπως δὲν ἐστέκετο καὶ ἐκεῖνη ἀπὸ πίσω του, γελαστή;

Ὁ σκύλος ἤρχισε νὰ γογγύζῃ ὑποκώφως.

— «Ἐλα, Δίκ! εἶπεν ἡ Ἑλένη» φανού πλέον εὐγενὴς πρὸς τὸν νέον σου σύντροφον. Ὁ κύριος Κοκκινομύτης ἀπ' ἐδῶ, — σοῦ τον συνιστῶ, — εἶνε ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους παπαγάλους. Ἐλπίζω ὅτι θὰ κάμετε καλὴ συντροφία.

Ὁ Δίκ δὲν ἤμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ τὰ μάτια του. Ὡστε λοιπὸν τὸ σπῆτι δὲν θὰ ἦτο εἰς τὸ ἐξῆς ὁ λ ο δ ι κ ο τ ο υ; Ὁ ἡναγκαζέτο νὰ το μοιρασθῇ μὲ τὸν πετρωτὸν αὐτὸν κύριον, τοῦ ὁποίου τὰ στρογγυλὰ μάτια ἐφάνοντο ἀπὸ τὴν ὥσιν νὰ τον περιγελοῦν;... Κ' ἔκαμεν ἕνα βῆμα ἔμπροσ, μὲ ἀπειλητικὸν ὕψος, διὰ νὰ τρομάξῃ τὸν παρείστακτον· ἀλλ' ὁ Κοκκινομύτης δὲν ἐδεδίλκεν· ἔβγαλε μίαν κραυγὴν, ἀκόμη ὀξύτεραν, καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν σκύλον χοροπηδῶν.

Ἡ Ἑλένη ἐγέλασεν.

Ἔτσι τοῦ ἦλθε τοῦ κυρίου Δίκ νὰ τὴν δαγκάσῃ. Ἀλλ' ἠρέσθη νὰ δεῖξῃ τὰ δόντια του καὶ νὰ γρυλλίσῃ μὲ τὴν κακίαν, ὥστε ἡ Ἑλένη ἐγέλασε περισσότερο.

Ἀπὸ τὴν φοβερὰν αὐτὴν στιγμήν τῆς ζωῆς του, ὁ Δίκ ἄλλο δὲν ἐσυλλογίζετο, παρὰ πῶς νὰ παλλαχθῇ ἀπὸ τὸν Κοκκινομύτην.

Ἀλλ' ὁ παπαγάλος ἐπρόσπεχε πολὺ ἄλλως τὴν ἐπιδόξασιν ἢ Ἑλένη, καὶ εἰς τὴν παραμικρὰν ἀπειλήν ἐκ μέρους τοῦ σκύλου, ὁ Κοκκινομύτης ἐξερῶνιζε δυνατὰ, διὰ νὰ τρέξῃ ἢ κυρίαν του...

Ὁ Δίκ ἐγίνε μελαγχολικός, στυγνός, ὡς κακοῦργος σχεδιάζων ἐγκλημα. Ἀλλὰ καμμία εὐκαιρία δὲν του παρουσιάζετο.

— «Ἐλα, Δίκ, μὴν εἶσαι ἔτσι κακός! τοῦ ἐλεγεῖν ἡ Ἑλένη. Ὁ Κοκκινομύτης δὲν εἶνε ἀπαιτητικός, δὲν γυρνεῖ νὰ σ' ἐκτοπίσῃ. Ἐξοκολοῦεῖς νὰ εἶσαι ὁ ἀγαπητός μου σκύλος, ὁ παλαιός μου φίλος. Τίποτε δὲν σου ἐλείψεν ἀπ' ὅ,τι εἶχες, οὔτε χάδια οὔτε ζάχαρι.

Ἀλλ' ὁ Δίκ δὲν ἤκουε τίποτε... Μίαν ἡμέραν ἐξύπνησεν, ἀλλὰ δὲν ἤκουσε τὰς φωνὰς τοῦ παπαγάλου. Εἰς τὸ πρόγευμα, δὲν τον εἶδε νὰ παρουσιασθῇ. Πῶς; μήπως ὁ Κοκκινομύτης ἐφυγε;

Τί εὐχάριστος ἐκπληξίς! Τί ἀνακούφισις!... Κυττάζει... καὶ βλέπει τὸ κλουβὶ τοῦ παπαγάλου, — ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο συχνὰ μὲ τὴν ἄδειαν τῆς κυρίας του, — ἄδειον καὶ κλειστόν...

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὰ ἴδια. Πουθενὰ παπαγάλος!

Τελος πάντων, ἡ ἑβδομάς ἐπέρασε, χωρὶς νὰ ἐμφανισθῇ τὸ πουλὶ. Ὁ Δίκ ἦτο τόσον εὐτυχής, ὥστε ἐνόμιζεν ὅτι ὠνευρίζετο. Καὶ ἤρχισε πάλιν τὴν προτέραν εὐδαίμονα ζωὴν.

Ἐν τούτοις, ἐν ἀπόγευμα, ὁ Δίκ, κατὰπληκτος, ἐντρομος σχεδόν, βλέπει ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τῆς αἰθούσης, τὸν Κοκκινομύτην, σκαλωμένον εἰς ἕνα κομψὸν πέταυρον ἀπὸ μαῦρον ξύλον! Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνωρθοῦτο ὑπερηφάνως, τὸ στρογγυλὸν του μάτι ἐλαμπε παραδόξως, τὸ πτέρωμά του ἦτο στυλινόν...

Πῶς; Τὸ πουλὶ ἐτόλμησε νὰ ἐπιστρέψῃ; Ὁ Δίκ ἐγαυίγιζε παράφορος ἀπὸ θυμὸν... Ἀλλ' ὁ Κοκκινομύτης δὲν ἔδωκε καμμίαν προσοχήν... οὔτε ἐφώνησεν, οὔτε ἐκινήθη καὶ... Ἡ Ἑλένη εἶχε ἐργασίαν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ὁ Δίκ δὲν χάνει καιρὸν, περᾶν εἰς τὸ τραπέζι, ὁρμᾷ κατὰ τοῦ παπαγάλου καὶ τὸν ἀρπάζει μὲ τὰ δόντια του.

Τὸ πουλὶ δὲν ἐκινήθη... Ὁ σκύλος ἤρχισε νὰ το δαγκάνῃ λυσσώδως· ἀντὶ σώματος ὅμως ζωντανοῦ, ἐδάγκανεν ἕνα

δέμα ἀπὸ βαμβάκι, πουδραρισμένον μὲ σκόνην λευκὴν...

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῇ: Ὁ δυστυχὴς Κοκκινομύτης, μὲ ὅλην τὴν ἀγάπην καὶ τὰς περιποιήσεις τῆς κυρίας του ἐνοσταλγοῦσε τὸ γενέθλιον δάσος του, καὶ τόσον πολὺ, ὥστε ἐμελαγχόλησεν, ἐφύσκησεν, ἔπαυσε νὰ δέχεται τροφήν καὶ ἐπιτέλους ἐψόφησεν. Ὁ Κοκκινομύτης, ποῦ ἐδίδεκε τὴν Δίκ, ἦτο ἀπλούστατα βαλσαμωμένος!

Ἀλλ' ὁ σκύλος ἐμέλλε νὰ πληρώσῃ ἀκριβῶς τὴν παραφορὰν του. Ἡ λευκὴ σκόνη, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται οἱ βαλσαμωταί, εἶνε ἀρσενικόν, — καὶ τὸ ἀρσενικὸν εἶνε δηλητήριον ἰσχυρότατον. Ὁ Δίκ, καταξέσχίζων μὲ τοὺς δόντας του τὸ βαλσαμωμένον σῶμα τοῦ ἐχθροῦ, εἶχε καταπιῇ ἀρσενικόν, καὶ μετ' ὀλίγον τὸν ἐπίασαν πόνοι φρικτοί.

Ὅταν ἡ Ἑλένη εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, μετὰ μίαν ὥραν, ἦτο πολὺ ἀρχαῖα διὰ νὰ σωθῇ ὁ δηλητηριασμένος σκύλος.

Οὕτως ὁ Δίκ, ὁ εὐτυχέστερος τῶν σκύλων, ἐγίνε θῦμα τῆς ἰδίας του παραφορᾶς.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια.)

4

Αιμιλία

«Αὐτὴ τὴν φορὰν γελῶ στ' ἀλήθεια, δὲν προσποιούμαι. Ἰδέτε αὐτὸ τὸ γράμμα· εἶνε τοῦ παπποῦ καὶ λέγει ὅτι θὰ μας ἔλθῃ περὶ τὰ μέσα τοῦ Μαρτίου, διότι πηγαίνει τώρα πολὺ καλλιτέρα. Εὐχάριστος εἶδησις, ναί; Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον αὐτό... Πρὸ ὀλίγου ὁ ἰατρός μὲ ἠρώτησεν ἂν ἐκουράσθηκα πολὺ ἀπὸ τὴν ζωὴν ποῦ κάμνω.

«Εἶνε καιρὸς νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία, μοῦ εἶπεν ἀφοῦ ἐπίασε τὸν σφυγμὸν μου.

«Τοῦ ἀπήντησα ὅτι εἶμαι ὀλιγότερον κουρασμένη ἀπὸ σᾶς, καὶ ὅτι, χωρὶς τοὺς κροκοδείλους καὶ τὰ φείδια τῆς γαργιάς, δὲν θὰ μ' ἐμελε τίποτε. Τότε μ' ἀγάλλασε καὶ μ' ἐφίλησεν, ὡς νὰ ἦμουν κόρη του, καὶ μοῦ εἶπεν:

«Παιδάκι μου, ἤθελα νὰ μποροῦσα νὰ σκοτώσω αὐτὰ τὰ φείδια καὶ τοὺς κροκοδείλους ποῦ σε τρομάζουν, ἢ τουλάχιστον νὰ κράξω τὴ μητέρα σου πρὸς βοήθειάν σου· εἶσαι πολὺ μικρὴ γιὰ τόσα βάρη.

«Ω, ἐφώνησα· ἀρκεῖ νὰ γράψετε δύο λόγια στὴ μητέρα μου, καὶ θὰ ἔλθῃ.

«Δὸς μου τὴν διεύθυνσίν της, μοῦ εἶπεν ἀμέσως.

«Τὸν καίμενο τὸ γιαντρί!... τί καλὸ γεροντάκι!... Φαντάζεσθε πόσον χαρούμενη εἶμαι, κυρία Φάγγ. Ἡ μαμὰ θὰ τὸν ἀκούσῃ χωρὶς ἄλλο, καὶ θὰ εἶνε ἐδῶ μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας. Θὰ τῆς δώσουμε τὸ κόκκινον δωμάτιον. Δὲν εἶνε τὸ καλλίτερον; Πῶς θὰ ἐμεγαλῶσεν ἡ Εὐριδίκη μου. ἕνα χρόνον ποῦ ἔχω νὰ τὴν ἰδῶ... Λέτε νὰ με γνωρίσῃ;...»

5

Αιμιλία

«Εἶνε ἐδῶ καὶ αἱ δύο... ἡ μαμὰ καὶ ἡ Εὐριδίκη.

Δὲν ὀνειρεύεσθαι!... Ἀλήθεια, ἡ μαμὰ μου δὲν εἶνε ἡ καλλιτέρα τοῦ κόσμου; Καὶ ἡ Εὐριδίκη μου δὲν εἶνε τὸ πιὸ ἔξυπνο, τὸ πιὸ χαριτωμένο κοριτσάκι ποῦ εἶδατε στὴ ζωῆ σας; Μ' ἐγνώρισεν ἀμέσως ἡ ἀγάπη μου· καὶ εἶνε πιὸ εὐμορφὴ ἀπὸ πέрсυ.

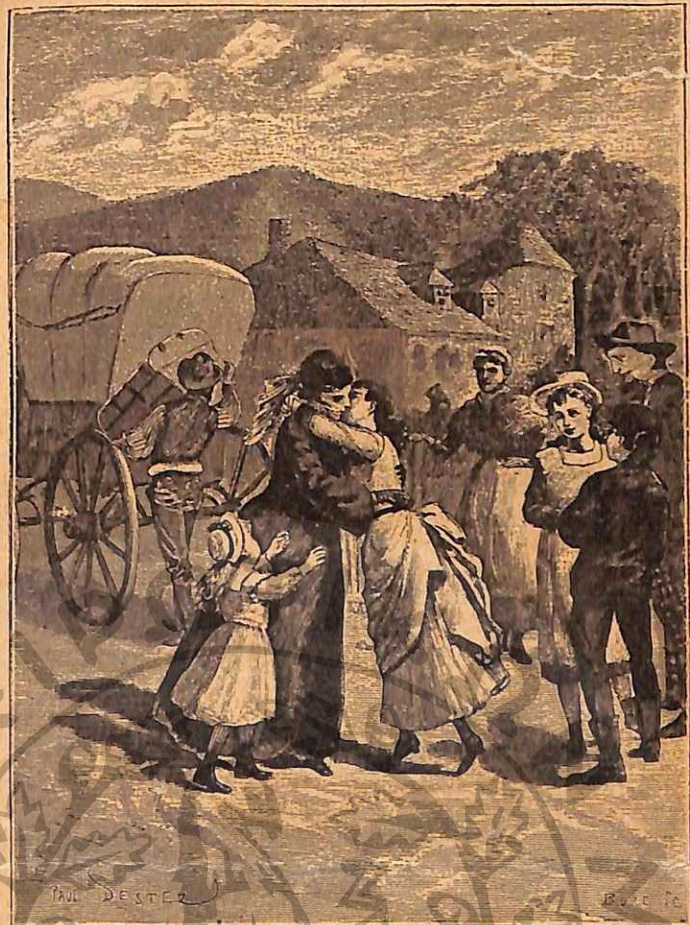
«Φαντασθῆτε ὅταν ἐφθασε τὸ λεωφορεῖον... Ἐγὼ θείμα εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ Κιμπασσέτου. Ἀλλὰ μοῦ εἶνε ἀδιάφορον... Ἀπὸ τῆς χαρά μου, δὲν ἐσυλλογίσθηκα τίποτε... Καὶ ἦσθε πολὺ χαρούμενη, καλὴ μου κυρία Φάγγ, τὸ ἔδλεπα εἰς τὰ μάτια σας.

«Ἡ μαμὰ εἶνε ὡχρὰ καὶ καταβεβλημένη· δὲν ἦτο ποτὲ παλαιά, ἀλλ' ἀπὸ τὰ βάσανα ἐλίγνευσε περισσότερο.

Δὲν πρέπει νὰ φαντασθῆτε ὅταν ἐφθασε τὸ λεωφορεῖον... (Σελ. 165, στήλ. 6'.)

μερὰ τὸ ἀπόγευμα. Πρέπει νὰ μάθετε ἐν πρώτοις, ὅτι εἶμεθα οἰκονομικῶς στενοχωρημένοι περισσότερον ἀπ' ὅσον ἐπίστευα. Ὁ μπαμπὰς ἔπαυσε σχεδὸν νὰ στέλλῃ χρήματα τῆς μαμᾶς, διότι μόλις καταφέρει νὰ ζῇ ὁ ἴδιος. Ἡ γαργιά, ὅμως, τὸ ἤκουσε, παρεκάλει τὴν μαμὰ νὰ μείνῃ ἐδῶ τουλάχιστον ἕξ μῆνας, καὶ ἐπειτα τῆς εἶπεν:

«Ἡ Αἰμιλία μὲ περιποιήθηκε πολὺ εἰς τὴν ἀσθενείαν μου· λοιπὸν, γι' ἀγάπην της, αἶς ἐβαλε εἰς τὴν διαθήκην μου. «Ἐμμεῖνα ἐκπληκτὴ — καὶ ἡ μαμὰ τὸ ἴδιο.

«Φαντασθῆτε ὅταν ἐφθασε τὸ λεωφορεῖον... (Σελ. 165, στήλ. 6'.)

« — Σὰς ἀρίων πέντε χιλιάδες φράγκα, προσέθεσεν ἡ γιαιγιά· ἀλλὰ, ἀφοῦ ἔγινε καλὰ, θὰ τα περιμένετε, ἵσως πολὺν καιρὸν, καί, ἂν προτιμάτε, εἰμπαρὼ νὰ σὰς τα δώσω τώρα, Καρλίνα. (Ξέφυγε, ποτὲ δὲν λέγει τὴ μαμμὰ Κ α ρ λ ί ν α, πάντα Κ α ρ λ ί ν α.)

« Ἡ καίμενη ἡ μαμὰ δὲν ἤξευρε τί νὰπαντήσῃ. Ἡ γενναιοδωρία αὐτὴ ἦτο τόσο παρὰξενὴ ἐν μέρους ἀνθρώπου, πού μου εἶχε πάρη πρὸ ὀλίγου ὅ,τι μοῦ εἶχε δώσει!... Ἀλλ' ἀκούσατε καὶ τὴν συνέχισαν :

« — Εἰμπαρεῖτε αὐρίον νὰ ὑπάγετε εἰς τὸν τραπέζιτῃν μου· θὰ σας δώσῃ αὐτὰ τὰ χρήματα, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μου πληρώσετε τὸ κον καὶ ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς μου. »

« Πῶς σὰς φαίνεται, κυρία Φάγγι, αὐτὸς ὁ ὅρος;... Τελος πάντων, τὸ δῶρον τῆς γιαιγιάς εἶνε πάντα καλλίτερον ἀπὸ τὸ τίποτε. Ὅζ' ἡμπαρῶνα ἐξοφλήσῃ τὴν μὴς Λαίχτιμπόντῃ καὶ θὰ ἔχωμεν χρήματα διὰ νὰ ἐξοικονομήσωμεν τὰς πρώτας ἀνάγκας. »

7

Αἰμιλία

« Θὰ σας διηγηθῶ τί συνέβη χθὲς βράδυ, τὴν ὥραν πού ἐκοιμάσθε, κυρία Φάγγι.

« Τὸ ὥρολόγι ἐκτύπησεν ἑνδεκά. Τὰ παραθυρόφυλλα τῆς σάλας ἦσαν κλειστά καὶ ἡ λάμπα, τοποθετημένη εἰς τὸ πάτωμα, διὰ νὰ μὴν τὴν βλέπῃ ἡ γιαιγιά, ἔχυνε φῶς πένθιμον. Ἡ γιαιγιά ἐκοιμάτο βαθυτάτα, ἡ μαμὰ ἐμισοκοιμάτο εἰς τὸν καναπέν, καὶ ἐγὼ μόνῃ ἀγρυπνοῦσα. Ἐξαφνὰ ἀκούω κρότον ἀπέξω, πρὸς τὸ μέρος τοῦ μαγειρείου. Μοῦ ἐφάνη ὅτι κάποιος ἔξυσε τὸ χιόνι ἀπὸ τὸ παράθυρον. « Σκυλί θὰ εἶνε » εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου. Ἀλλὰ ἡ μαμὰ ἐπετάχθη φοβισμένη καὶ ἐρώναξε :

« — Κλέφτες, Αἰμιλία! ὦ, Θεέ μου! τί θὰ κάμωμεν, μόναι μας, σ' αὐτὸ τὸ ἔρημον σπίτι;

« Μοῦ ἤλθεν ἐμπνευσις νὰ τῆς ἀποκριθῶ :

« — Μὴ φοβᾶσθαι, μαμμά, ξέρω τί εἶνε! » Τὴν ἐκλείδωσα εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ὥστε οἱ κλέπται, ἂν ἦσαν, νὰ μὴν εἰμπαρῶσουν νὰ ἐμβουν ἀμέσως· ἔπειτα ἔτρεξα « μὲ τίς μύτες » εἰς τὸ μαγειρεῖον.

« Ἐκεῖ, ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ κτυπᾷ δυνατά. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία· κάποιος ἐπροσπαθοῦσε νὰνοῖξῃ τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον βλέπει εἰς τὸν κήπον. Καὶ ὁ κάποιος αὐτὸς θὰ ἦτο κλέπτης, ἐλκυσθεὶς ἀπὸ τὰ χρήματα τῆς γιαιγιάς... Καταραμένα χρήματα!... Ἀλλὰ ἦτον ἀρά γε μόνον ἓνας;... ἢ δύο; ἢ τρεῖς;... Κι' ἐγώ, χωρὶς ὄπλον, ἀνυπεράσπιστη... Εἶχα ἤδη πάρῃ τὴν τσιμπιδαν καὶ ἤμουν ἐτοιμὴ νὰ κτυπήσω μὲ παρὰφορὸν τὸν μεγάλον ταψί, — διὰ νὰ τρομάξουν ἔως μὲ τὸν κρότον οἱ κλέπται... — ὅταν ἄκουσα εἰς τὸν δρόμον τραγοῦδι, κι' ἐγνώρισα τὴν φωνὴν τοῦ κ. Δάβενπορτ, ὁ ὁποῖος ἐγύριζεν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἱατροῦ Πρεσκώτ, μετὰ τὴν βεγγέρον... Δὲν χάνω καιρὸν, ἀνοίγω τὴν ἐξώπορταν καὶ τρέχω νὰ τον φωνάξω. Ἀλλὰ μόλις ἐμβήκεν εἰς τὸ σπίτι, ἐγὼ ἤρχισα νὰ τρέμω σύσσωμη. Ἐνόμίζα ὅτι θὰ πέσω κάτω... Ἦτο ἡ ἀντίδρασις μετὰ τὸν μεγάλον φόβον πού ἐπήρχε. Ὁ κ. Δάβενπορτ μ' ἐδάσταξε, μ' ἐκάθισεν εἰς τὴν πολυθρόναν τοῦ παπποῦ καὶ μου ἐσύστησε νὰ μὴ λιποθυμήσω... Ἐπειτα ἐβγήκε μὲ τὸ φανάρι· τοὺς δὲ νὰ ἐρευνήσῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον.

« Μετ' ὀλίγον ἀκούω γέλια, — καὶ τον βλέπω νὰ ἐρχεται, σύρων ὀπίσω του τὸν κλέπτην, τὸν ὁποῖον εἶχε πιάσῃ ἀπὸ τὸν γιαιγιά. « — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

« — Ἀθλίς! τῷ ἔλεγε· δὲν ἐντράπηκες νὰ τρομάξῃς, ἔτσι τοὺς ἐντίμους ἀνθρώπους! »

κολλημένη καὶ ψόφια, λυσσὰ ἀπὸ τὸ κακὸν του καὶ κάμνει τὸ χαρτί κομμάτια. Ἐνα κομμάτι πετῇ μακρὰν, μαζὶ μὲ τὴν μύγαν. Δὲν το εἶπα ἐγὼ πῶς ὅα τὴν κάμω νὰ πετάξῃ; Ἐπιτέλους!

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ (ἀπὸ τὴν χαρὰν του διὰ τὸ κατόρθωμά, κυλίστα εἰς τὸ πάτωμα, στρωμένον μὲ τὰ χαρτάρια, καὶ κάμνει τοῖς περὶ ὡς ἀκροβάτης.) Ζήτω!... Νίκη!...

ΠΡΑΞΙΣ Δ'.

ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ (συνέρχεται καὶ ἡσυχάζει· ἀλλὰ μ' ἐκπλήξιν του παρατηρεῖ, ὅτι ὅλα τὰ κομμάτια τοῦ χαρτιοῦ ἐκόλλησαν ἀπ' αὐτὸν, οὕτως ὥστε φορεῖ τώρα τραχηλὶν χάρτινην, ματωμένην χάρτινα καὶ παπούτσι χάρτινα!) — Περὶεργὸ πρᾶγμα! οἱ μύγες νὰ μὴ πετοῦν καὶ τὰ χαρτάρια νὰ κολλοῦν!... Τί ὅζ' πῃ ἡ κυρία μου ὅταν ὅα μὲ ἰδῇ ἔτσι; (Καμμία ἀπάντησις. Αὐλαία.)

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΗΣ

[Μῦθος Λισάπων]

Ἀπὸ ἑνα δρόμον τῶν Θηρῶν Ὁ Ἡρακλῆς περνοῦσε. Κ' ἐκεῖ πού ἐπερπατοῦσε Εἶδ' ἑνα μῆλον πέτρινον Κ' ἐστάθῃ νὰ το σπάσῃ. Μὰ πρὶν το καλοπιάσῃ Διπλὸ ἀμέσως ἔγινε... Ὁ Ἡρακλῆς θυμῶναι, — Γιάτ' ἦτανε ἡ μόνῃ Φορὰ, πού δὲν κατώρθωσεν Ἡ τόση του ἀνδρεία, Πού ἐπνιγε θηρία, Νὰ σπάσῃ μὲ τὸ δάκτυλον, Νὰ τριψῇ σὰν τὸ φύλλον Ἐνα πετρίνον μῆλον. Καὶ θυμῶναι μὲ τὸ κτυπᾷ Μ' αὐτὴν τὴν δύναμιν του ποῦχε τὸ θεῖον κορμὶ του. Μὰ ὅσο ἐκείνος τὸ κτυπᾷ Τόσο κι' αὐτὸ ἀπλώνει Κ' αὐτὸ τόσο μεγαλώνει... Ὡς πού τὸν δρόμον ἐκλείσει! Ὁ Ἡρῶας πετάει Μακρὰ τὸ ροπαλό του Κι' ἀκίνητος, παράξενα Τὸ θαῦμ' αὐτὸ κυττάει... Καὶ σπάει τὸ μυαλό του!

Σὲ τέτοια θέσ' ἡ Ἀθηνᾶ Τὸν φίλον τῆς σάν βλέπῃ Κατέβῃ ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο Κι' αὐτὰ τοῦ λέγει: — « Πρέπει Νὰ μάθῃς, φίλε μου Ἡρακλῆ, Ὅτ' ἡ φιλονεικία, Πού τὴν γεννᾷ ἡ Συνέρια, Εἶνε τὸ μῆλον πού κυττᾷς... Μὲ θυμῶναι χέρια Καὶ πλειότερη μανία Τὸ μῆλον αὐτὸ ἂν ἐκτύπας, Θὲ νὰ πλῶνε ἀκόμη, Ὡς πού ὅλοι ὡς πέρα οἱ δρόμοι Θὲ νὰ κλείνουν τοῦ τόπου σου. Μ' ἂν τάφινος ἐκεῖ... Ὅα το κυλοῦσαν εὐκόλα Διαβάτες βίαιοι! »

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος: — Ἐξῆ καὶ δύο;

Οἱ μαθηταὶ σιωποῦν.

Ὁ Διδάσκαλος: — Νίκο, ὑπόθεσε ὅτι σοῦ δίδω ἐξῆ λαγούς, καὶ σοῦ δίδω ἀκόμη δύο πόσους θὰ ἔχῃς;

Νίκος: — Ἐννέα.

Ὁ Διδάσκαλος: — Μὰ πῶς ἐννέα;

Νίκος: — Μὰ ἔχω καὶ ἓνα εἰς τὸ σπίτι Ἐστέ, ὑπὸ τῆς Ἀσπίδος τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἡ παιδαγωγὸς συλλαμβάνει τὴν Μόωσιν νάτακτῃ, εἰς ὥραν πού ἐπρόκειτο νὰ μελετήσῃ. — Εὐγε, παιδί μου, τῆς λέγει· δὲν ξέρεις πόσο, μὰ πόσο ἐκπλήττομαι πού σὲ βλέπω...

Καὶ ἡ Μόωσις διακόπτουσα αὐτήν: — Ἄμ' ἐγὼ, κυρία, πού ἐνόμίζα ὅτι ἐπήγατε περίπατο:

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζαπφίδος.

— Γιατί ἀρά γε τὸ φάρι νὰ μυρῖξῃ ἀπ' τὸ κεφάλι; ἐρωτᾷ ὁ Τάκης· δὲν μπόρουμε τάχα νὰ μυρῖξῃ καὶ ἀπ' τὴν οὐρά;

— Ἀνότη; ἀπαντᾷ ὁ Τότος· δὲν συλλογίζεσαι ὅτι τὸ κεφάλι πρωτοβγαίνει ἀπὸ τὴ θάλασσα; αὐτὸ λοιπὸν θὰ πρωτομυρῖξῃ!

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐνδοξῆς Μισολόγιον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΔΗΛΩΣΙΣ

Οἱ Ἀσπασμοὶ καὶ αἱ Πληροφορίαι καταργοῦνται. — Ἀπὸ σήμερον παύω νὰ δημοσιεύω Ἀσπασμούς καὶ Πληροφορίας. Τὸ πλῆθος τῶν Ἀλληλογραφούντων καὶ ὁ ὀλίγος χῶρος τὸν ὁποῖον διαθέτω διὰ τὴν Ἀλληλογραφίαν, εἶνε δύο πράγματα ἀσυμβίβαστα. Ἦμουν ἀναγκασμένη καθ' ἑδομάδα νὰ παραλείπω τὰ 2/3 τουλάχιστον τῶν Πληροφοριῶν, καὶ νὰ δημοσιεύω μόνον τὰς εὐφρεστεράς, ἢ τὰς ὀρελομένας, ἢ τὰς σπουδαιότερας. Τούτο δὲν δυσηρέσει βεβαίως τοὺς ἀναγνώστες, οἱ ὁποῖοι καμμίαν ὁρεῖν δὲν εἶχαν νὰ διαβάσῃ, ὁλοκλήρως στήλῃς ἀσημάντων Πληροφοριῶν, ἀλλ' ἐπροκάλει τὰ παράπονα τῶν Ἀλληλογραφούντων. Καὶ ἂν ὑπάρχῃ πρᾶγμα πού νὰ μ' ἐνοχλῇ καὶ νὰ με λυπῇ, εἶνε τὰ παράπονα τῶν φίλων μου. Καθὼς ἐφαντάζετο ὅτι εἶχα προσωπικοὺς λόγους ἐναντίον του (!!) διὰ νὰ παραλείπω τὰς Πληροφορίας του, καὶ μολοῦντι εἰς κάθε φύλλον σχεδὸν ἐπανελάμβανεν ἀστεροειδῶς τὰς δικαιολογίας μου, τὰ παράπονα ὄχι μόνον δὲν ἔπαυαν, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐκωήρευναν. Τελος πάντων τὸ κακὸν ἐγένετο ἀνυπόφορον. Καὶ φυσικὰ, ὅσον παρήρηχο ὁ καιρὸς, τόσο ἤθελεν ὁ ἀριθμὸς τῶν παραλειπομένων Πληροφοριῶν καὶ τόσο ἐυρύνετο ὁ κύκλος τῶν δυσηρεστημένων. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐξευρεθῇ τρόπος θεραπείας. Ναυξήσω τὸν χῶρον τῆς Ἀλληλογραφίας; Οἱ ἀναγνώστες θὰ παρεπονούντο διὰ τὴν ἐλάττωσιν τῆς ὕλης. Ἐπρεπε τότε ναυξήσω καὶ τὴν συνδρομήν, τὸ ὁποῖον δὲν συμπεριέχει. Δὲν ἔμενε λοιπὸν ἄλλο, παρὰ νὰ καταργήσω τοὺς Ἀσπασμούς καὶ τὰς Πληροφορίας.

Καὶ αὐτὸ κάμνω ἀπὸ σήμερον. Εἰς τὸ ἐξῆς, Ἀσπασμοὶ καὶ Πληροφορίαι θὰ δημοσιεύωνται μόνον ἐπὶ πληρωμῇ — 5 λεπτά ἢ λέξεις, — εἰς τὴν στήλην τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν. Ἐπὶ τὰς παράπονα παύουν, διότι, ὡς πληρωμέναι αἱ Πληροφορίαι θὰ εἶνε ὀλίγαι καὶ θὰ εἰμπαρῶν νὰ τὰς δημοσιεύω ὅλας, — ὅλας, ἐκτὸς ἐκείνων τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἐγκρίνω. Ἀλλὰ βεβαίως αὐταὶ θὰ εἶνε ὀλίγισται, καὶ παρὰ τὸν δι' αὐτὰς δὲν θὰ χωρῇ, διότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ ἐπιστρέφω τὰ χρήματα τῆς δημοσιεύσεως, μοῦ ἀναγκωρίζεται, ὑποβέτω, γενικῶς τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύω εἰς τὸ περιοδικὸν μου μόνον ὅ,τι ἐγκρίνω.

Ἡ Μαρίκα Βλ. Σκορδέλη. — Μετὰ βεβαιότητος μοῦ λύπη ἀναγγέλλω τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς μου φίλης Μαρίκας Βλ. Σκορδέλης, γνωστοτάτης εἰς τὸν κύκλον μας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Τριφυλλί. Κόρη τοῦ ἀειμνήστου Βλασίου Σκορδέλης, τοῦ ἐξόχου παιδαγωγοῦ, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε θερμὸς μου φίλος καὶ συνεργάτης, ἀδελφὴ δὲ τῆς δεσποινίδος Ἀσπασίας Σκορδέλης, τῆς διευθυντοῦσας ἡδὴ τὸ δωδμήμον Παρθενοναγείον, — ἐν τῶν ἀρίστων ἐλληνικῶν, — ἡ Μαρίκα Σκορδέλη ἦτο φίλη μου ἐκ παραδόσεως, καὶ ἔτρεπε πρὸς ἐμὲ ἀγάπην, ἡ ὁποία ἦτο οὕτως ἐπὶ κληρονομική. Διὰ τοῦτο εἰργάζετο μὲ τὸσον ζήλον ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ περιοδικοῦ μου καὶ ἦτο πάντοτε πρώτη μετὰ τὸν ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ. Ὁ πατέρας θάνατος; τῆς ἀπεστέρησε καὶ ἐμὲ φίλης πολυτίμου, καὶ ἦτο ἀπόκλιμα πραγματικῶς, ὅχι μόνον διὰ τὴν βαρυνεὴν οἰογενεῶν τῆς, — τὴν ὁποῖαν συλλυποῦμαι ἀπὸ καρδίας, — ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν κύκλον μας ὅλον, εἰς τὸν ὁ ποῖον τὸ πρῶτον καὶ εὐδὲς Τριφυλλί, τὸ πλῆρες σπανίων προτερημάτων νου καὶ καρδίας, ἔδρασε ἐπὶ τόσα ἔτη εἰς τὴν πρώτην πάντοτε γραμμὴν. Δεσφίτε ὑπὲρ αὐτῆς!

Προχωρεῖ ἡ ἐκτύπωσις τῆς Β' Σειρᾶς τῶν Διηγημάτων Ξενοπούλου (Φαίδωνος), καὶ ἐλπίζω, ὅτι ἐντὸς τοῦ Ἰουνίου τὸ βιβλίον θὰ εἶνε ἐτοιμὸν. Ὅα τοῦ ἔχετε ἔλα-ἔλα εἰς τὰς διακοπὰς, εἰς τὰς ταξείδια, εἰς τὰς ἐξοχὰς, εἰς τὰς λουτρά, ὅταν χρειάζεται καὶ ἐν ὥραιον βιβλίον, διὰ νὰ περάσῃ κανεὶς εὐχάριστα ὀλίγον καιρὸν... Ὁρεῖται ὅμως νὰ σας εἴπω, ὅτι ἡ Β' Σειρὰ τῶν «Διηγημάτων» εἶνε βιβλίον διὰ μεγάλους. Δὲν εἶνε διὰ παιδιὰ. Μόνον οἱ μεγάλτεροι ἐκ τῶν φίλων μου, οἱ προχωρημένοι εἰς τὴν ἐφηλικὴν ἡλικίαν, οἱ ἀεπυγμένοι τελοσπάντων, εἰμπαρῶν νὰναγνώσουν καὶ νὰ ἐννοήσουν τὰ Διηγήματα τὰ ὁποῖα περιέχει. Διότι εἶνε σοβαρῶς ἀπὸ τὰ τῆς Α' Σειρᾶς, καὶ πολλὰ, ὡς ἐκ τοῦ θέματος τῶν, ὅζ' ἦσαν ἀκατάληπτα διὰ τοὺς μικρούς. Ἀλλὰ τοῦτο ἀκριβῶς σημαίνει, ὅτι ἡ ἀπόλαυσις τῶν μεγάλων θὰ εἶνε τελειότερα, καὶ θὰ ἔχουν ἐν βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ εἰμπαρῶν νὰναγνώσουν καὶ τὰς προεστέτερα μέλη τῆς οἰκογενείας.

Ἡ πρότασις τοῦ Λωλῶ Διαβόλου νὰ ὁνομάζωνται οἱ ἑαυτοῦ ἀνὰ ἀνάδοχοι, εἶνε ἐξαιρετικὸς καὶ τὴν ὑποστήριξιν, — μοῦ γράφει ὁ Νυκτοκόραξ. — Καθὼς θὰ ἐργάζεται μετὰ περισσοτέρου ζήλου νὰ ἑαυτοῦ διὰ νὰ ὁνομασθῇ ἀνάδοχος· ἔπειτα θὰ ἔχωμεν καὶ πολλὰ ἀστεία μὲ τοὺς νομούς καὶ τοὺς βαρυστατικούς (ἡ νεοσυντακτικὴν). — Σοῦ ἐστειλά 1 δέμηρον Μ. Μυστικῶν καὶ σ' ἐνέγραψα εἰς τὴν Β' Σειρὰν τῶν Διηγημάτων Ξενοπούλου.

Σ' εὐχαριστῶ, Τερεφάρη Ἰππεῦ, διὰ τὴν ὥραιαν χάριτα. Μὲ μεγάλην μου χαρὰν, — καθὼς ὁ Ἀναβίς, — ἐλάβαμεν τὰ κομμάτια ὁμαρτυρητικῶν τῶν βαπτιστικῶν τοῦ μικροῦ σου ἀνεψιῦ. Σοῦ εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας νὰ τὰς Κίση, ἡ δὲ παροιμία πού ἀναφέρει, νὰ μεταβληθῇ, καὶ μεθαύριον νὰ λέγουν: «Τὶ εὐπνοῦς αὐτὸς ὁ Γιαννάκης. Κ...! Σαρανταπέντε Γιαννίτες μαζὶ δὲν κάνουν τὴν γνώσιν του!»

Ὡςτε λοιπὸν, Ἰππεῦ τοῦ Μεσαίονος, θὰ σε ἰδῶ γρήγορα μὲ τὴν στολὴν καὶ τὸ καμάρ τοῦ ναυτικοῦ Δοκίμου. Ἐπικροτῶ τὴν ἐκλογὴν σου, ἀφοῦ μάλιστα εἶνε σύμφωνη καὶ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν γονέων σου, τοὺς ὁποῖους ποτὲ δὲν πρέπει νὰ δυσαρεστήσῃς. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας.

Ἀθὰ Καρδία, μία ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι μ' ἔκαμαν νὰ καταργήσω τὰς Πληροφορίας, ἦτο καὶ ἡ ἰδική σου. Ποτὲ δὲν ἐπερίμενα παράπονα ἀπὸ σέ. Καλὰ διὰ τὰς πληροφορίες, — ἀλλ' ἤθελα νὰ ἤξευρα εἰς ποῖαν ἐπι-

στολὴν σου δὲν ἀπήντησα! — Ἐδῶσα τὴν ἐσώλειστον πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος σ' εὐχαρστῶσει πολὺ.

Ναί, Ἐαυτοῦμεν Καρδοῦλα, ἐλάβα ἀρτὰ τὴν ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας μοῦ ἀνῆγγελες τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς σου μητρός, καὶ δι' αὐτὸ ἔργον νὰ σου ἀπαντήσω. Τί φοβερὸν δυστύχημα! Καὶ τί λέξεις νὰ εὐρῶ, ἀγαπητῇ μου, διὰ νὰ σε παρηγορήσω; Ἀναθέσω τὸ ἔργον τῆς παρηγορίας εἰς τὸν Θεόν. Ἐκείνος μόνος εἰσέβηκε νὰ παρηγορῇ τὰ πλάσματά του...

«Ἐνα ξενοδοχεῖο μάλιστα ὅπου θὰ ἦτο νὰ μέναμε, — ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν τῆς Σπιδας Τ

φράσεις της Νεαπόλεως με τὸ "Αἰ-Λάιφ
τῆς Νεαπόλεως. Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν.
Νεράιδαν τῶν Σπεσίων καὶ Τηλέστην Ἀ
ετόν — τὸ Κουνοῦπι με τὸν Ἀετὸν τῆς Ἐ
ρήμον, Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς, Σανθὸν
Βασίλιν. Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον καὶ Θερινὴν
Βροχὴν — ἡ Πολύχρωμος Χρυσάλλις με τὸ
Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς. Κυρία Τρομάραν,
Ἄρθος Ἐλπίδος, Σερπαντὴν καὶ Γαυ-
ταμπετῆκον — τὸ Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον
με τὴν Πικραμένην Καρδοῦλιν, Χαροῦμεν
Καρδοῦλιν, Πάλλουσαν Καρδιάν καὶ Λου-
λοῦδι τῆς Καρδιάς — ἡ Κελαϊδίστρα με
τὸν Χωλὸν Διάβολον, Γαυταμπετῆκον, Νυ-
κτοκόρα καὶ Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον — ὁ
Ἀγγελος Χαρῆς με τὴν Ἰαπότην τοῦ Με-
σαίωνος, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμον, Βροτὴν τοῦ
Διδε καὶ Πνοὴν τῶν Ἀγγέλων — ὁ Ἀετὸς
τῆς Ἐρήμον με τὸν Περιπλανώμενον Ἰου-
δαῖον. Ἀἰ-Λάιφ τοῦ Πειραῖδος καὶ Ἡραί-
στειον τῆς Νεαπόλεως — ὁ Ἐξοριστὸς Ἐλ-
λιν με τὴν Σπίθαν-Τίραν καὶ Πνεῦμα τῆς
Ἀντιλογίας — ὁ Ἰαπότης τοῦ Μεσαίωνος
με τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέυτορος, Μόνοισιν
καὶ Ἐλληνοπούλιν — ὁ Λάτρης τῆς Δη-
μῆτρος με τὸν Μενελλί, Φιλελεύθερον Κρή-
τα, Ἀρσκειάδα Ἀρίστην, Κρητικὸν Λεμό-
νι καὶ Ἀμαρυνίδα.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δη-
μοσιεύονται νέαι προτάσεις· περὶ ἀνταλλαγῆς
Μικρῶν Μυστικῶν, δὲν ἀνταποδίδουν πρῶ-
τα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀρεζόμενα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Δι-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους της: Ἰδεῶδες Κου-
κλάκι (εὐχαριστῶ διὰ τῆς εὐχῆς καὶ διὰ τὰς
ἐνεργείας) ὥραϊον τοῦ Π. Πνεύμα. Ἡ γὰρ Περι-
στοράκι (ναί, γράφει: ἀπλουστεύει, γλῶσσαν
καὶ πολὺ μὴ ἀρέσει· δὲν εἶσαι οὐτὲ Περου-
σῶν οὐτὲ Ἀδῶν. Ντερινιέρ· ὅχι μόνον ἡ γλῶσσα,
ἀλλὰ καὶ ἡ οὐσίς τῶν γραρμένων σου μὴ ἀ-
πτεῦν σπανίαν διὰ τὴν ἡλικίαν σου.) Τσιγγα-
ρέλλιν (δὲν μὴ ἔγραψες, διότι ἐνόμισες ὅτι
στὸλαι σου;) Μικρὸν Μάικ (αἱ προτάσεις σου
νῆας σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὴν καλὴν συμβουλὴν.)
Σπεῦδε Βραδέως (περιέργων)· καὶ ἐγὼ δὲν εἰ-
μπορῶ νὰ ἐνοήσω πῶς συνέβη αὐτὴ· ἀλλ' ἀποῦ
ἐπιθυμοῦσες νὰ ἀνταλλάξῃς καὶ μὴ ἐκείνου, δὲν
περὶ τὸν ἔχω πάρα πολὺν καιρὸν νὰ λάβω ἑ-
καὶ δὲν γνωρίζω τί γίνεται.) Ἐρημὸν Σαράραν
(ἐμπέτη; καὶ σὺ ἔ; καλὰ! ἤνυξας ἡμέ-
ρας) Κορυβαίον, Ἐκτορα (ἐλήθη; καὶ οἱ
εἴτε τρίτος, εἴτε πρῶτος, εἴτε δεῦτερος,
1/16) Σανθὸν Βασίλιν (πολὺ ἀντιέπαινος ὁ κ
ἐκδρομάς) Τηριτζάντζουλιν (σ' εὐχαριστῶ
πολὺ διὰ τὸ ξεπλάσσω· μὴ φοβῶμαι καὶ δὲν
λέγω τίποτε πλέον) Ἀναβύριον Ρόον ([ΕΕ]
αν τοῦ ὥραϊου καὶ συγκινητικοῦ ποιήματος·
καὶ δὲν τὸ ἤξευρα· περιέχεται εἰς τὸν τόμον
διογνώστην (ἔσται.) Σδουμέρον Ἀστέρι (αἱ
προτάσεις σου εἰς τὸ προσεγές;) Χειμωνιάτι-
διὰ τὰς γραμματῶσας· ὅχι, δὲν ἔχει κανέν
τοῦ Λουζεμβούργου.) Λάτρης τῆς Διοτυρίας
(ποῦ νὰ ὑποθέσω ὅτι τὸ εἶχες κρυφὸν ἀπὸ τὸν
ἀνταδρόν σου, ἀποῦ δι' ἐκείνου μὴ τὸ ἔσται-
λες! εἶδα ὅτι ἦτο ἐσφαγμένον, ἀλλ' ἐνόμι-
σα ὅτι τὸ ἐσφαγμένην ἐκείνου· τὸ λάθος δὲν
εἶνε ἰδικόν μου.) Λέοντα τῆς Χαίρωντας
(αὐτὸς ποῦ ἀναφέρει δὲν ἔχει σχέσιν μετὰ τὸ
Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς· αἱ Πνευματικαὶ Ἀ-

σκήσεις ὁλοκλήρου περιτταί· πῶς φαίνεται ὅτι
δὲν ἐδίδασκες τὸν Ὁδὸν μου!...) Γάτορ
τῆς Ἀνατολῆς (ὁ ὁποῖος κάμνει συμπόσιον εἰς
τὴν μεγαλειτέρην ἀποθήκην σιτηρῶν — καὶ
ποτικῶν — ἐν Ἀνατολῇ, καὶ προσκαλεῖ δια-
φόρους φίλους μου, πρὸς τοὺς ὁποῖους διεβί-
σα τὰς ποικίλεις· φαντάζομαι τί γέλια θὰ
γίνον!) Πάλλουσαν Καρδιάν (τί εἰμπορῶ
νὰ κάμω; πρέπει νὰ περιμένῃς ἀκόμη· ἐγὼ
πάντοτε εἰδοποιῶ τοὺς καθυστερούντας, καὶ
ὅταν ἀρροῦν, παῦσα νὰ τοὺς δημοσιεύω προτά-
σεις· τί ἄλλο εἰμπορῶ;) Κόκκινον Λυγρὸ ([ΕΕ]
διὰ τὴν ὥραϊαν, τὴν γεμάτην ἀπὸ πατριωτισμῶν
ἐπιστολὴν· λυποῦμαι ποῦ δὲν μου ἐπιτρέπει ὁ
χώρος νὰ τὴν δημοσιεύσω, διὰ νὰ τὴν διαβά-
σουν καὶ οἱ φίλοι μου· θὰ μου ἐξαγαγῇ; βέ-
βαια.) Φέρε-Δόσε, Καρνάτιδα (εὐχαριστῶ
πολὺ, παλαιά μου καὶ πιστὴ φίλη) Ροδιάν
Κυνηγέτιδα (ὄχι!) Λέοντα τῶν Ἰνδῶν
(ἔπειτα· ἡ Ἀσκησις συμπίπτει μετὰ ἄλλην
τοιαύτην.) Ἐλληνοκίτη Νήσον (σοῦ ἔστειλα
τὸν τόμον τοῦ 1895, ποῦ ἀπὸ τὴν χάριν σου,
τὸν ἐδέχοντο καὶ βράδυ στὸν ὕπνο σου.) Σαν-
θουαλλοῦσαν (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσε-
γές;) Μεριστέα (ἦτο δυνατόν νὰ πικνίσω
χωρὶς νὰ ἀνέρω τὸ ψευδῶς μου; δὲν θὰ ἐνο-
οῦσες τίποτε!) Μικρὸν Καλλιτέχνην (χαίρω
ποῦ ἔγινες καλὰ ὥραϊα ἡ ἐπιστολή σου.)
Σπουδαῖον Ἀνθρωπὸν προσεγῶς! Μαλλιάρδον
(ἀδιάπλασις· εἶνε τὸ ἀπρημένον τοῦ διαπλά-
σι, ποῦ σημαίνει πλάθω καλὰ, μορφώνω, σχη-
ματίζω... ἀλλὰ τί τὰ θέλεις αὐτά! Διπλά-
σις εἶνε τὸ ὄνομά μου· ἔτσι μ' ἔβγαλε Μάρκο· κρίμα ὅμως
ποῦ δὲν μου ἔγραψες διήγημα.) Μι Πι Πι (εὐ-
γενής ἡ πρότασις σου, ἀλλ' ἔχω ἀπορρίψῃ
νὰ μὴν κάμω πλέον τοιαύτας προτάσεις.) Ἰδα-
νικήν Γλαυκίτην (ὁ Κανονισμός μας αὐτὸ
λέγει· θεωροῦνται ὡς καθυστερούντες οἱ λαμβά-
νοντες τετράδιον διὰ τοῦ Γραφείου μας καὶ
ἀποδίδοντες ἀπ' εὐθείας) Ἀυτονομίον (ὁ ὁποῖος
μὴ ἔσται γραμματῶσας ἀξίας λεπῶν 85,
διὰ τὸν Ταυεῖον πρὸς ἐγγράφην ἀπόρων· εὐγέ
του.) Διάβολον Ἐσπερινὸν (τοῦ Π. Πνεύμα
θὰ δημοσιεύῃ, ἀλλ' ἡ πληροφορία...) Εὐ-
τυχή Ὁνητὴν (βεβαίως· ἐγὼ δὲν τὰ ἔσταιλα
ἔτσι· σοῦ τῶναϊν ἀπὸ περιέργειαν.) Κλεαρχον
(διεβίβασα τὴν συνταγὴν σου) Κερδῶν Ἐρ-
μῆν ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστολήν· ἀποῦ
εἶνε διδάσκαλός σου, δὲν τον ἐρωτᾷς ἀνευθείας.)
Ἀρσκειάδα Ἀρίστην (ἔσται.) Σπῆνον
(τὸς λαμβάνω τακτικά· περιμένω) Κεφαλό-
θρονον κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 17
Μαΐου διπλανήσω εἰς τὸ προσεγές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου
Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῖς ὁποίοις δὲν νὰ γράψω
τὰς λύσεις τῶν ἀδελφῶν, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὅτι ἕκαστος
περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φ 1.

261. Συλλαβογράφος.

Μάγος δὲν εἶσαι, καὶ ὅμως τοῖα
τοῦ ἀλφάβητου λαθὼν στοιχεῖα,
Ἐκ τῆς θαλάσσης θὰ μινέλωσας,
Καὶ ἴσως ἴσως... μετ' ἡμετέρας.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Φιλοπαιδείας Ἰατρῆς.

262. Μεταγραμματισμός.

Τὴν μελωδίον ποῦ ἔχουν πρῶτα
Ἄν βγάλλῃ ὁμικρον καὶ βάλῃς ἰωτά.
Ἀρίστος, λυτά μτυ, ὀπλωτέρας
Καὶ ἀρχαίαν πόλιν θάπυτελέσας.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Εὐδοκίᾳ Ὀρίστου.

263. Αναγραμματισμός.

Εἰμαι ὥσιν τι κοινόν,
Ἄν ὥς ἔχω με ἀφίσης.

Ἐντομον δὲ ὀχνηρόν,
Ἄν με ἀναγραμματίσης.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Ἀντιφῆς τοῦ Βασιλίου.

264. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὰ ἔχει ἡ Περσσία
Τὸ δεύτερον μου εὐκόλῃ κοινὴ ἀντωνυμία.
Τὸ τρίτον μου κάποια θεά, ποῦ ἦτο θλασσία.
Τὸ τέταρτον μου ζήτησε εἰς τὴν Ζωολογία
Τὸ πέμπτον νόστιμος καρπός, πολὺ κοινός.

Μόνον του χρηματίζεται τὸ ἔκτον.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Ἀσφῆς.

265. Ἐπιγραφή.

ΡΣΟ
ΛΜΒΙΜΣΑ
ΜΟΥΝΟΙΟΓΟ
ΣΟΕΤΝΒΕ
ΣΟΟ

Ζητεῖται ἡ ἀνίχνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Κυκλαμίδος.

266—267. Φράσεις ἐκ μεταμορφώσεων.

1. ΔΙΑ με δέκα μεταμορφώσεις.
Αὐτα μου, κάμε νὰ γίνῃ ΠΛΑΣΙΣ.
2. ΤΩΝ δὲ με πέντε ἂν κατορθώσῃς.
Νὰ γίνῃ ΠΑΙΔΩΝ, — ἰδοὺ καὶ φράσις.

Ἐστὴν, ὑπὸ τοῦ Κανταρῶν.

268—272. Μαχητικὴ Συλλαβή.

Ἀφαιρούντες ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων
ἐν οἷονδήποτε γράμμα, καὶ προθέτοντες μίαν
συλλαβὴν, πάντοτε τὴν αὐτὴν, σχηματίζετε
ἄλλας τόσας λέξεις:

Ὅθις, Ἰρις, τηρῶ, ἔλος, ρῆμα.

Ἐστὴν, ὑπὸ τοῦ Ἐρήμον Ὀσφάνου.

273. Διπλῆ Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ πρῶται συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποταλοῦν χώρον τῆς Μ. Ἀσίας, αἱ δὲ δευτέ-
ραι μίαν τῶν Πλειάδων.

1. Ἀργοναύτης. 2. Κοσμητικὸν ἦρω 3. 3.
Μήτηρ δυστυχῆς. 4. Ρῆμα κοινόν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Ὁραίας Χαλκίδος.

274. Φωνηεντόλιπον.

δς - ★ - δλς - λθρς

Ἐστὴν, ὑπὸ Γεωργίου Ν. Τσιπικλή.

275. Γρίφος.

ω, ο, ε, ε, ε, ε, ε
ε, ε, ε, ε, ε, ε
ε, ε, ε, ε, ε, ε
ναί; petit, non!

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.

Ἐστὴν, ὑπὸ τῆς Δένης τοῦ Παρνασσῶν.